

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **L. M.**,

skazanego z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2023 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.),

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. V Ka 373/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 18 stycznia 2022 r., sygn. IX K 291/21,

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W dniu 24 lipca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy skazanego L. M. – adw. E. K., w którym zgłosił swój udział w sprawie kasacyjnej oraz na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania wobec skazanego zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. V Ka 373/22 (k. 30-32 akt).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego L. M. o wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją nie zasługiwał na uwzględnienie.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w szczególnych przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia – którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji – jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie precyzuje przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest co do zasady w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym, a zatem mająca charakter przedwstępny) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia - w miarę kategoriycznej - prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) w kasacji dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako "rzucającej się w oczy" wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Rzecz w tym, że nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacyjnych nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia - także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zasłóści współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów, należy stwierdzić, że zupełnie wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońcy skazanego – dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku – nie upoważnia obecnie do wyrażenia poglądu, iżby zarzuty te były zasadne w stopniu oczywistym ("rzucającym się w oczy") czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu dużego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów w wyniku rozpoznania kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego. Tymczasem – jak już powiedziano wyżej – to wyłącznie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją.

Obrońca skazanego formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał wprawdzie jako jeden z wielu zarzutów zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., bezspornie istotny, jednak sam fakt podniesienia zarzutu odnoszącego się do wystąpienia kwalifikowanej wady prawnej nie oznacza *per se* w każdej konfiguracji procesowej zmaterializowania się podstawy do wstrzymania wykonania

zaskarżonego wyroku. Zarówno bowiem w odniesieniu do zarzutów sugerujących wystąpienie uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., jak i wszystkich pozostałych, trzeba wskazać, że treść podniesionych w kasacji obrońcy skazanego zarzutów i argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie przekonuje o oczywistej, wprost rzucającej się oczy zasadności kasacji. Zauważyć zresztą trzeba, że oskarżyciel publiczny w odpowiedzi na wywiedzioną przez obrońcę kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej. Dotyczy to również zarzutów naruszeń prawa mających stanowić uchybienie kwalifikowane jako bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Również pozostałe zarzuty dotyczące nierzetelnej kontroli odwoławczej nie są na tyle oczywiste, aby już na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Nie oznacza to jednak, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne. Obecne rozstrzygnięcie nie stanowi bowiem swoistego prejudykatu dla postępowania kasacyjnego i w żaden sposób nie rzutuje na kierunek rozstrzygnięcia odnośnie kasacji na późniejszym etapie postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2022 r. sygn. III KO 12/22, LEX nr 3409477).

Sumując należy zatem stwierdzić, że brak było podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy skazanego L. M. – adw. E. K. o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 lipca 2022 r.

AG

[a!]